

Wertenava, predsednika c. k. vikši sodnje gospóske na Dunaji, cesarskiga skrivniga svetovavca, kancelarja reda zlatiga runa i. t. d. Slavni mož, kteriga sta bistra glava in blago sercé od uboziga šolarja Ljubljanskiga učiliša na tako visoko stopnjo imenitosti povzdignila, je bil 3. dan Rožniga cveta leta 1746 v Železnikih na Gorenskim od fužinarskih staršev rojen. Že v 28. leti svoje starosti je bil za učenika pravice v Lvovi (Lemberg) izvoljen, v leti 1801 za c. k. dvorniga svetovavca na Dunaji postavljen, in v leti 1806 zavoljo velikih zaslug v žlahten stan povikšan. V leti 1811 so mu rajniki Cesar Franc izročili dognanje državne zakonske knjige (bürgerl. Gesetzbuch), katero je on tudi dokončal. V leti 1817 je postal predsednik vikši sodnje gosposke na Dunaji; 27. dan Rožniga cveta v leti 1820 je končal svoje slavno življenje. Visoka učenost, goreča pobožnost in neomajljiva nepristranost so bile lastnosti, ktere so blagiga rajnkiga skozi celo njegovo življenje in v vsih opraviilih spremljale. Še na smertni postelji je rekel nekemu svojih prijatlov: „Ko bi bil vedil, de bom v svoji službi kadaj tako visoko stopnjo dosegel, bi bil vedno Bogá prosil, de naj se to le zgodi, če je moji duši in občinstvu v prid“.

Blagor trikrat sercu, blagor glavi,
Kér se učenost s krepóstjo objéma!
Njegov véneec v nevenljivi slavi
K slavnim djanju pozne vnuke vnema.

Ž.

Poslavljenje.

Njih ekscelencija, milostljivi Ljubljanski knez in škof Anton Alojzi, patron Braslovške fare in več družih far v Lavanški škofii, so dozdašniga Gomilskiga fajmoštra, visoke časti vredniga gospoda Mihela Stojana za fajmoštra in tehanta v Braslovčah (Frasslau) izvolili. Binkuštni ponedelek so bili častno inštalirani. — Srečna srenja, ki taciga pastirja dobí!

Slovenski oglednik.

2. list.

Ravno tistimu.

Spet jo imam novico, ljubi Jurče, in ne hipice nečem zamuditi, ti jo v Novicah poslati, akoravno Tebe ne zadeva takó zlo, kakor kramarje, kterih nekteri mi clo žugajo perste porezati, kadar me v pest dobijo, kér sim Ti unidan od nečimerne noše žensk pisal. Pravijo, de jim jamo kopljem in jim ne prvošim kosčika kruha, kteriga si s svojo kramarijo zaslužijo. Star je sicer pregovor, de dvema gospodama nihče ne more služiti, in ovréci ga ne mórem. Tebi sim hotel vstreči, razžalil sim kramarje in kupcè. Pa tudi med temi so še ení, ki so možjé stare korenine in mi práv dajo. Tistim pa, kteri so zoper mene, bom pezdír iz oči potegnil s sledečo resnično prigodbo, ki se je pred kratkim prigodila. — Bil sim v nekim mestu na deželi na somnji, ne de bi bil kaj kupil ali prodal, ampak de bi bil kaj noviga vidil in zvedel in za svoje ljube Novíce zapisal; in zadel sim jo, de jo zdej marsikterimu na serce položim.

Gola resnica je. Bil sim, kakor sim že rekel, na somnji in sprehajaje se med štanti obstojim pri nekim znancu, ki s platnam kupčuje. Tik njega je imel drugi kramar s svojim blagam štant; štant je imel prostóren, blagá ne veliko, takó de je imel polovico štanta prazniga. On in njegova ženica sta v štantu sedela, kar reče on: „Ljuba moja, tú se ne da kaj dosti zvěsti, grem in bom na gornji strani nekaj blaga na ogled postavil.“ „Le pojdi, le; morde je tam bolji prodaja, ko tú.“ To slišati se moj znanec k temu kramarju oberne ter reče: „Priatelj, pol štanta imaš prazniga, ali smem jez kaj svojiga blagá v tvoj štant djati?“ — „Zakaj ne, kolikor hočeš!“ Reče in gré s kosam platna, — poldan zazvoní in želodec se oglasi, de tudi kaj potrebuje. Ženica našiga kramarja to čuti in se ne da dvakrat opomniti. Reče tadaj sosédu: „Prosim, glejte nekoliko na moje blagó in če kdo pride kaj kupovat, mu pa vi postrezite. Vzela bom te rute sebój; kerčmarica, pri kateri bom kosila, mi je naročila jih prinesiti; jih bo kupila.“ Reče in gré tudi. Kam neki — ljubi Jurče boš vprašal — je šel on prodajat, kam je šla ona kósit? On je šel v en konec mesta s svojim platnam, ona v drugi konec z rutami in ostala sta, kamor sta se vsedla, toliko časa, de je kerčmar njemu toliko s kredo narajtal, kolikor je platno vredno bilo; nji pa kerčmarica toliko in še več, kolikor so bile rute vrédne. Takó ravna je sta svoje blago pognala; kos za kosam je šel rakam žvižgat, de je bila njih štacuna od tedna do tedna bolj prazna — in čez malo časa je boben zapél. Glej, Jurče, takim kramarjem ni treba jame kopati in fabrikantam tudi ne po njih jokati. — Drugi pot kaj več

od

Tvojiga Mihela v Ljubljani.

Teržaška asikurancija,

ki zavaruje polje in nograđe proti škodi toče, da na znanje, de bo koj koj po precenjeni škodi zavarvancam deseti del škode v denarjih povernila. To je nova očitna priča skerbniiga ravnanja imenovane družbe, kmetovavcam nadloge po toči neutegama polajšati.

Jožef Karinger,

velki opravnik te družbe za Krajnsko deželo v Ljubljani.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	30. Velkitravna.		25. Velkitravna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače...	1	57	2	6
1 » » banaške...	2	5	2	8
1 » Turšice.....	1	6	1	6
1 » Soršice.....	—	—	1	27
1 » Rěži	1	28	1	39
1 » Ječmena	1	8	1	12
1 » Prosa	1	8	1	15
1 » Ajde	1	—	1	5
1 » Ovsá	—	40	—	53

Povabilo.

Z začetkam prihodnjiga mesca se začnè druga polovica tekočiga leta. Naj torej tisti častiti prejemniki Novic, ki so le za pretečeniga pol leta plačilo odrajtali, še ta mesec naročilo po navadni poti ponovijo, de bodo brez zadržka sledeče liste dobivali. Kdor hoče v novič perstopiti, zamore Novice tudi od začetka tekočiga leta dobiti, kér imamo nekaj iztisov odveč za nove pristopnike pripravljenih. Žal nam je, de smo prvo in drugo leto le ravno toliko iztisov napraviti dali, kolikor je tačas prejemnikov bilo in de nam jih zdej popolnoma manjka. — Denarje in pisma pa prosimo, naj nam brez potroškov (frankirane) pošiljajo, sicer se nam prevelika škoda godí.

Vredništvo.

Vrednik Dr. Janex Bleiweis. — Natiskar in založnik Jožef Blaznik v Ljubljani.